

Theaterkrant recensie Namasteetjes - Martine Sandifort

GOEROE MARTINE SANDIFORT IS VERRASSEND PERSOONLIJK

Foto: Bob Bronshoff

Patrick van den Hanenberg 18 november 2021

Misschien is het niet zo'n geweldig origineel idee om een mental coach ten tonele te voeren die het publiek met een vage therapie weer op orde moet krijgen en van de eenzaamheid moet genezen. Maar de uitwerking van dat idee door Martine Sandifort is verrassend en persoonlijker dan je op het eerste amusements-gezicht zou denken.

De goeroe-coach van de avond die ons op luidruchtige, overdonderende manier een 'life changing experience event' belooft, schetst dat je eerst volkomen 'naar de klote moet gaan', voordat je een kans maakt op geluk, rust en balans. Om dat diepe dal te bereiken heeft zij een serie tips in de aanbieding, zoals nooit jezelf accepteren, alles opkroppen en een ongelukkige relatie aangaan. Het publiek gaat gewillig mee in de geestelijke en fysieke oefeningen die de coach oplepelt. Daarvoor heeft de uitbundige goeroe al aangegeven dat zij in het verleden ook niet zo gelukkig en stabiel in elkaar stak en dat haar jeugd een belangrijke bron van die ellende was. Als kleuter kreeg zij al het gehele huishouden op haar schouder en moest zij de neiging onderdrukken om zich voor de Lego-trein van haar broertje te gooien. Toen zij op haar driewielertje naar de Albert Heijn fietste om de boodschappen voor het gezin binnen te halen, besloot ze door te fietsen naar India, waar zij de sleutel tot geestelijk herstel heeft gevonden.

Sandifort zet in haar sessie een Oost-Nederlands stemmetje op en wordt ondersteund door veel decibellen en flitsende beelden op het grote achterdoek. In haar artistieke verleden heeft Sandifort zich ontpopt tot een ware typetjes-kampioen. Zo zagen we haar in Koefnoen, het cabarethoekje van Kopspijkers, als helft in duo-theaterprogramma's met Alex Klaasen en Remco Vrijdag en als Dokter Corrie in de gelijknamige tv-rubriek over pubertijd en seksualiteit in het School TV-weekjournaal. En zo ben je geneigd te denken dat *Namasteetjes* ook een aaneenschakeling van typetjes is, waar Sandifort heel professioneel met veel verschillende gezichtsuitdrukkingen tussen schakelt. Maar in tegenstelling tot haar eerdere werk stopt Sandifort wel heel veel van haar eigen persoonlijkheid in *Namasteetjes* en zijn het geen losse sketches die niets met elkaar te maken hebben.

Sandifort heeft er nooit een geheim van gemaakt dat zij last heeft van depressies. Zij is gediagnosticeerd als bipolair type 2, waarbij depressies en hypomane periodes elkaar afwisselen, en slikt daarvoor medicijnen. De reprise van haar programma met Alex Klaasen werd geschrapt, omdat het 'haar allemaal iets te veel werd'. In openhartige interviews gaf ze aan niet per se dood te willen, maar dat er momenten waren dat zij ook niet meer wilde leven. Het lied 'Ik wil wel bijna dood' komt dus niet zomaar uit de lucht vallen.

Die fascinatie voor de dood is in *Namasteetjes* constant aanwezig en komt in het slot van de voorstelling tot een mooi en beklemmend hoogtepunt. Ook andere gebeurtenissen uit haar privéleven komen via een omweg voorbij, zoals de blaaskanker van haar vader en de handicap van haar broertje. Die ontwaakte spastisch na een ongeluk op 8-jarige leeftijd en kreeg thuis de meeste aandacht. En zo krijgt het spastische typetje (of eigenlijk personage in *Namasteetjes*), dat we ook al kennen uit het programma met Alex Klaasen, een andere lading.

Het programma barst van de sterke stukken, zoals een aflevering van het tv-programma *Spoorloos*, waarin Sandifort op zoek gaat naar zichzelf, en het verhaal van een vrouwenuitje, dat een zeer spectaculaire wending krijgt. In het tijdperk van politieke correctheid en het keurslijf van strenge normen en waarden zal zo'n spastische tante op het toneel bij menigeen de wenkbrauwen doen fronsen. Maar hup, om al die morele scherpstijpers nog een beetje extra te sarren, gooit Sandifort er ook nog een mongooltje tegenaan (nee, ze wordt hier echt niet iemand met het syndroom van Down genoemd), een vette Surinaamse én een Aziatische vrouw met spraakgebrek. Zij heeft behalve een nagelbehandeling ook nog andere diensten in de aanbieding. Dat laatste doet ze karaokend op de tekst van My way: 'I ate it up and spit it out. I faced it all and I stood tall. And did it my way.'

Ja, de morele politie zal wel bezwaar aantekenen, maar de manier waarop Sandifort haar zegje doet is eigenlijk wel bevrijdend en opluchtend. Voordat de klagers aan de bel hangen, moeten die eerst maar even heel goed luisteren. Dat verdient deze bijzondere show, die ook verrassend muzikaal is, mede dankzij bijdragen van Mike Boddé, die over dit onderwerp ook wel het een en ander kan vertellen.